

POSTANOWIENIE

Dnia 17 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z powództwa K. G.
przeciwko Szpitalowi Specjalistycznemu w G.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 17 października 2024 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w Nowym Sączu
z dnia 16 marca 2023 r., sygn. akt IV Pa 25/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
 - 2. zasądza od K. G. na rzecz Szpitala Specjalistycznego
kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego z ustawowymi odsetkami z art. 98 §
1¹ k.p.c.**
- [SOP]**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 października 2022 r. Sąd Rejonowy w Nowym Sączu, w sprawie z powództwa K. G. przeciwko Szpitalowi Specjalistycznemu w G. o przywrócenie do pracy, oddalił powództwo.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu, wyrokiem z dnia 16 marca 2023 r., oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego.

W sprawie ustalono, że powód K. G. był zatrudniony w Szpitalu Specjalistycznym w G. od 1999 r., ostatnio na stanowisko ratownika medycznego. Do podstawowych obowiązków powoda na zajmowanym stanowisku należało w szczególności: wykonywać pracę sumiennie i starannie, przestrzegać instrukcji, procedur i standardów obowiązujących w Szpitalu, przestrzegać przepisów i zasad BHP. W szczegółowym zakresie obowiązków wymieniono między innymi obowiązek jak najszybszego skontaktowania się z dyspozytorem medycznym w przypadku wystąpienia jakichkolwiek wątpliwości w trakcie realizacji zlecenia.

W dniu 7 marca 2021 r. od godziny 7:00 rano, powód jako kierownik Zespołu pełnił dyżur w Zespole Ratownictwa Medycznego na podstacji w U.. Powód pełnił ten dyżur z ratownikiem medycznym - kierowcą B. O.. O godzinie 7:00 rano poprzedni zespół w osobach W. P. i L. S. przekazał dyżur powodowi oraz B. O.. L. S. przekazał B. O. kluczyki i dokumenty samochodu, poinformował, że samochód jest zatankowany. Mężczyźni podczas rozmowy nie mieli założonych maseczek ochronnych. W tym czasie ratownicy przekazujący dyżur nie zauważyli, aby B. O. był nietrzeźwy.

Około godziny 9:00 zespół otrzymał polecenie wyjazdu do chorego. Po powrocie ratownicy uzupełnili leki. Około godziny 12:00 zespół otrzymał polecenie wyjazdu do T. na wezwanie GOPR. W samochodzie mężczyźni mieli założone maseczki ochronne. Rozmawiali ze sobą. Po dotarciu do T. powód przejął pacjentkę od ratowników GOPR, spisał jej dane. Następnie zespół odwiózł pacjentkę do szpitala w K.. Kierowca został w samochodzie a powód odprowadził pacjentkę do szpitala. Po odwiezieniu pacjentki zespół udał się w drogę powrotną do U.. W trakcie powrotu około godziny 13:00, w miejscowości C. doszło do wypadku drogowego. Na skutek przedmiotowego wypadku zarówno powód, jak i kierowca zostali poważnie ranni. Powód był niezdolny do pracy przez 12 miesięcy a B. O. do chwili zakończenia niniejszej sprawy nie odzyskał przytomności.

W trakcie dyżuru 7 marca 2021 r., w szczególności w czasie kierowania ambulansem, gdy doszło do wypadku, B. O. był nietrzeźwy. Zawartość alkoholu w jego krwi o godzinie 14:49 wynosiła 1,66%. Powód był trzeźwy.

W dniu 16 marca 2022 r. powód otrzymał pismo rozwiązujące umowę o pracę za wypowiedzeniem z zachowaniem trzymiesięcznego okresu. Jako

przyczynę wypowiedzenia umowy, pracodawca wskazał rażące zaniedbanie obowiązków kierownika Zespołu Ratownictwa Medycznego polegające na: braku oceny stanu psychofizycznego i zdolności do wykonywania pracy oraz dopuszczeniu do pracy 7 marca 2021 r. członka Zespołu Ratownictwa Medycznego B. O. pracującego na stanowisku ratownik medyczny - kierowca, który znajdował się w stanie nietrzeźwości (1,66% zawartości alkoholu we krwi).

Sąd Okręgowy, odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., stwierdził, że Sąd pierwszej instancji właściwie ocenił zeznania świadka W.P., z których wynika, że nie było żadnych oznak, aby B. O. był nietrzeźwy, jak i świadka L. S., który stwierdził, że nie dało się wyczuć, żeby B. O. był pod wpływem alkoholu. Przypomniał, że jednak ci świadkowie mieli kontakt z B. O. około godziny 7:00 rano podczas przekazywania dyżuru, a zdarzenie, w czasie którego stwierdzono stan nietrzeźwości B. O., miało miejsce w godzinach popołudniowych. Ich zeznania mogą zatem potwierdzać stan, w jakim znajdował się B. O. tylko podczas porannej rozmowy, a nie w czasie trwania dyżuru w godzinach późniejszych. Brak jest zatem podstaw, aby na podstawie powyższych zeznań wnioskować, że powód nie mógł zorientować się co do stanu, w jakim znajdował się B. O. w trakcie kolejnych godzin pełnienia dyżuru. Powód i B. O. podczas kilku godzin przebywania na terenie podstacji nie mieli założonych maseczek, znajdowali się w jednym pomieszczeniu, rozmawiali ze sobą (m.in. powód prosił kierowcę o usmażenie łososia), wspólnie uzupełniali leki. Maseczki ochronne mieli założone dopiero podczas jazdy na wezwanie. Wobec powyższego, z uwagi na bezpośredni kontakt z B. O., powód miał możliwość obserwowania jego zachowania i powinien zauważyć, w jakim jest stanie. Powód znał dobrze B. O. (pracował z nim co najmniej od kilku lat), a zatem powinien właściwie ocenić jego zachowanie czy sposób wypowiadania się. Trudno uznać, w świetle zasad doświadczenia życiowego, że nie jest możliwe zauważenie stanu nietrzeźwości osoby, która - jak wynika z przeprowadzonych badań - w chwili wypadku miała nie mniej niż 1,66‰ zawartości alkoholu we krwi.

Sąd Okręgowy oddalił wnioski dowodowe powoda zgłoszone w apelacji. W jego ocenie, powód nie wykazał, że nie mógł ich powołać w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji ani że potrzeba powołania się na nie wynikała później. Powód znał treść wypowiedzenia umowy o pracę, wiedział jakie zarzuty postawił

mu pracodawca, a zatem - wnosząc pozew do sądu pracy - powinien wskazać wszystkie dowody na poparcie swoich twierdzeń. Świadkowie, których powód wskazał w apelacji, mieli według tezy dowodowej potwierdzić, że zachowanie B. O. w dniu 7 marca 2021 r. nie wskazywało na stan nietrzeźwości. Skoro zatem powód wiedział, że zdaniem pracodawcy, powinien dostrzec w jakim stanie B. O. znajdował się w tym dniu, powinien już w pozwie wnioskować o przeprowadzenie dowodów z zeznań tych świadków. Nie można zatem przyjąć, że powód nie mógł przedstawić powyższych dowodów w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji lub że potrzeba ich powołania powstała dopiero na etapie postępowania odwoławczego.

W ocenie Sądu Okręgowego, bezzasadne okazały się również zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego - art. 45 § 2 k.p. W niniejszej sprawie jako przyczynę wypowiedzenia powodowi umowy, pracodawca wskazał rażące zaniedbanie obowiązków kierownika Zespołu Ratownictwa Medycznego polegające na: braku oceny stanu psychofizycznego i zdolności do wykonywania pracy oraz dopuszczeniu do pracy 7 marca 2021 r. członka Zespołu B. O. pracującego na stanowisku ratownika medycznego - kierowcy, który znajdował się w stanie nietrzeźwości (1,66‰ zawartości alkoholu we krwi). Na powodzie, będącym kierownikiem Zespołu, ciążył obowiązek zapewnienia jego prawidłowego funkcjonowania. W sytuacji, gdy nie dostrzegł stanu nietrzeźwości podległego mu pracownika (mimo że w świetle dokonanych ustaleń oraz zasad doświadczenia życiowego stan ten powinien zauważyć) i dopuścił go do wykonywania pracy, w sposób oczywisty naruszył powierzone mu obowiązki. Brak jest podstaw do przyjęcia, że powód świadomie zlekceważył stan nietrzeźwości kierowcy i wspólnie z nim kontynuował pracę, niemniej jego zaniedbanie polegające na braku należytej czujności należy uznać za poważne (choć nieumyślne) naruszenie obowiązków. Wobec powyższego, w ocenie Sądu Okręgowego, prawidłowo Sąd Rejonowy uznał, że pracodawca miał pełne podstawy do rozwiązania z powodem umowy o pracę, a wskazana w wypowiedzeniu przyczyna była prawdziwa, konkretna i uzasadniała rozwiązanie umowy. Zdaniem Sądu Okręgowego, brak jest również podstaw do uznania, że zwolnienie powoda naruszało zasady współżycia

społecznego z uwagi na długi staż pracy powoda i jego dotychczasową nienaganną pracę.

Powód zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego skargą kasacyjną i zarzucił naruszenie przepisów postępowania przez ich niewłaściwe zastosowanie, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. naruszenie art. 381 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c., przez pominięcie (nieuwzględnienie) wniosków dowodowych powoda, zawartych w apelacji, o przesłuchanie w charakterze świadków: K. C., A. K. i S. K., i niedostrzeżenie, że w niniejszej sprawie zachodził przypadek „późniejszej potrzeby” powołania nowych kolejnych świadków, bowiem w ocenie Sądu Okręgowego, powód znał treść wypowiedzenia umowy o pracę i wiedział, jakie zarzuty postawił mu pracodawca, a zatem powyższe wnioski dowodowe (zdaniem Sądu drugiej instancji) były spóźnione, ponieważ powód powinien powołać je w pierwszym piśmie procesowym w sprawie - w pozwie, co doprowadziło do wydania zaskarżonego wyroku, podczas gdy, Sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynikała później. Potrzeba powołania tych świadków pojawiła się dopiero na skutek zapoznania się przez powoda z uzasadnieniem wyroku Sądu Rejonowego, który stwierdził dopiero w uzasadnieniu wyroku, że kierowca ambulansu miał w chwili wypadku nie mniej niż 1,66⁰/₀₀ zawartości alkoholu we krwi, a więc był mocno pijany, tak więc, zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego, trudno byłoby nie zauważyć jego stanu nietrzeźwości. „Należy nadmienić, że sąd w trakcie swojej pracy zawodowej kilka razy zetknął się na sali rozpraw z nietrzeźwymi uczestnikami procesu. Stan nietrzeźwości tych osób dało się z łatwością szybko zauważyć, przy czym osoby te zwykle miały około 1⁰/₀₀ zawartości alkoholu, czyli znacznie mniej niż B. O.. Jednocześnie żaden ze świadków przesłuchanych w toku sprawy w pierwszej instancji nie zeznał, że stan B. O. mógł budzić lub budził jakiejkolwiek wątpliwości, a B. O. tego dnia wyglądał „normalnie”. Istotne przy tym jest również, że w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji powód działał samodzielnie bez udziału profesjonalnego pełnomocnika”.

Powód wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polegające na konieczności

rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy, czy w świetle art. 381 k.p.c. sąd rozpoznający sprawę w drugiej instancji powinien dopuścić i przeprowadzić niezawnioskowane w toku postępowania przed sądem pierwszej instancji przez powoda nowe dowody w sytuacji, w której dotychczas przeprowadzone dowody dotyczące okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy nie potwierdzały okoliczności, które znalazły się w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszej instancji, co spowodowało, że konieczność powołania nowych dowodów powstała dopiero na skutek zapoznania się przez powoda z uzasadnieniem wyroku Sądu pierwszej instancji, a jednocześnie Sąd drugiej instancji „wskazał w ustnych motywach wydanego postanowienia o oddaleniu wniosków dowodowych, że dowody te mogłyby wpłynąć na treść wydanego w sprawie wyroku, jednakże powód powołał je rzekomo zbyt późno (tj. dopiero na etapie apelacji)”. Powyższe zagadnienie prawne powstało na kanwie przedmiotowej sprawy dotyczącej odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę a powód nie był (w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji) reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, który to pełnomocnik wstąpił do sprawy dopiero na etapie składania apelacji.

W odpowiedzi na skargę strona pozwana wniosła o: odrzucenie skargi kasacyjnej, ewentualnie wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a w przypadku braku podstaw do odrzucenia skargi - o jej oddalenie oraz o zasądzenie od skarżącego powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych również w przypadku nieprzyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Przez istotne zagadnienie prawne należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter

rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć jednocześnie charakter uniwersalny, przez co należy rozumieć, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych podobnych spraw. Jednocześnie chodzi o problem, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku. Musi więc ono pozostawać w związku ze sprawą (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, LEX nr 1375467; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, LEX nr 1215465; z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 293/11, LEX nr 1214577; z dnia 24 lutego 2005 r., III PK 6/05, LEX nr 513003). Należy zauważyć, że zagadnienie prawne jest istotne, jeżeli jego rozstrzygnięcie ma znaczenie nie tylko dla ukierunkowania praktyki sądowej, ale też rozstrzygnięcia sprawy, w której zagadnienie powstało (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 15 grudnia 2020 r., III PK 12/20, LEX nr 3095788; z dnia 22 października 2020 r., II UK 385/19, LEX nr 3096724; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 180/12, LEX nr 1230170; z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307; z dnia 28 sierpnia 2020 r., II CSK 212/20, LEX nr 3057904). Inaczej rzecz ujmując, rozstrzygnięcie istotnego zagadnienia prawnego musi mieć wpływ na wynik sprawy, rzutować na jej rozstrzygnięcie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 sierpnia 2020 r., V CSK 618/19, LEX nr 3051789). Zatem istotnym zagadnieniem prawnym jest problem, którego rozwiązanie jest konieczne do wydania w orzeczeniu w postępowaniu kasacyjnym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 lipca 2019 r., II CSK 60/19, LEX nr 2745538).

Należy przypomnieć, że, stosownie do art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., skargę można oprzeć na naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Skarżący więc musi wykazać, że następstwa wytkniętej w skardze wadliwości postępowania i orzekania były tego rodzaju (bądź skali), iż kształtowały one lub współkształtowały treść kwestionowanego w sprawie orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 lutego 1997 r., I CKN

57/96, OSNC 1997 nr 6-7, poz. 82; z dnia 24 października 2006 r., II PK 38/06, LEX nr 950620 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 marca 2006 r., I CSK 63/05, LEX nr 179971; z dnia 5 grudnia 2007 r., II PK 103/07, LEX nr 863973; z dnia 16 czerwca 2011 r., III UK 213/10, LEX nr 950436). Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 lipca 2014 r. w sprawie I PK 316/13 (LEX nr 1511811), wyraził trafny pogląd, że w sytuacji, gdy skarga kasacyjna nie zarzuca obrazy jakiegokolwiek przepisu prawa materialnego stanowiącego podstawę wyrokowania sądu odwoławczego, to w konsekwencji nie jest możliwa ocena, czy naruszenie przepisów prawa procesowych wskazanych przez nią w podstawie kasacyjnej mogło mieć - rzeczywiście - istotny wpływ na wynik sprawy, czego wymaga przepis art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. Nie chodzi przy tym o czysto teoretyczną możliwość takiego wpływu, lecz o wykazanie, że w okolicznościach danej sprawy ten wpływ był (mógł być) realny, a można to stwierdzić dopiero wówczas, gdy w skardze zostanie podniesiony adekwatny w konkretnych okolicznościach faktycznych zarzut obrazy prawa materialnego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2014 r., I PK 208/13, LEX nr 1646059). Zatem, aby uznać, że wskazywane przez skarżącego dowody mogły mieć istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, niezbędne było określenie przepisów prawa materialnego, które stanowiły (lub powinny stanowić) podstawę roszczenia zgłoszonego w pozwie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2012 r., I PK 125/12; LEX nr 1675322). Innymi słowy, możliwość uznania przez Sąd Najwyższy orzeczenia Sądu drugiej instancji za merytorycznie błędne uzależnione jest od oceny materialnoprawnych zarzutów, a skoro ich nie powołano w skardze kasacyjnej, to nie sposób przyjąć, że nawet jeśli w rzeczywistości do naruszenia wskazanych przepisów doszło, to mogło to mieć wpływ na wynik sprawy.

W okolicznościach niniejszej sprawy oznacza to, że skarżący przy pomocy zarzutów naruszenia przepisów postępowania powinien zmierzać do wykazania, że wadliwość procedowania przez Sąd drugiej instancji była na tyle istotna, że doprowadziła do błędnego zastosowania przepisu (przepisów) prawa materialnego będącego podstawą rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonym orzeczeniu. Wynik sprawy bowiem, to jej rozstrzygnięcie, które jest oparte na przepisach prawa materialnego zastosowanych w ramach subsumcji ustalonego w sprawie stanu

faktycznego pod właściwy przepis. Inaczej rzecz ujmując, zarzuty naruszenia przepisów postępowania nie mogą być celem samym w sobie, lecz muszą służyć wykazaniu błędnego zastosowania przepisu prawa materialnego, który stanowi rzeczywistą podstawę prawną rozstrzygnięcia. Dlatego powołanie przez skarżącego wyłącznie zarzutów procesowych uniemożliwia Sądowi Najwyższemu dokonanie oceny kasacyjnej w zakresie tego, czy w postępowaniu odwoławczym rzeczywiście wystąpiły uchybienia o tak znacznym ciężarze gatunkowym, że doprowadziły do wydania nieprawidłowego orzeczenia. Jest tak dlatego, że Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod rozwagę nieważność postępowania. Oznacza to, że zakres dopuszczalnej kognicji Sądu Najwyższego wyznacza strona skarżąca, która z mocy art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. powinna przytoczyć podstawy kasacyjne, zaś granice tych podstaw wyznaczają zarzuty naruszenia wskazanych przepisów prawa. Sąd Najwyższy jest władny dokonywać oceny tylko tych zarzutów, które zostały sformułowane przez skarżącego i nie może uwzględniać naruszenia innych przepisów, a zwłaszcza nie może zastąpić skarżącego w wyborze przepisów, które mogły być naruszone przy wydawaniu zaskarżonego orzeczenia.

Skarżący nie zarzucił w swojej skardze kasacyjnej obrazy jakiegokolwiek przepisu prawa materialnego stanowiącego podstawę wyrokowania Sądu odwoławczego i w konsekwencji rozstrzygnięcie przedstawionych wątpliwości nie będzie miało wpływu na wynik sprawy.

Poza tym przedstawiane wątpliwości nie mają rangi istotnego zagadnienia prawnego, bowiem art. 381 k.p.c. stanowiący klauzulę generalną nie poddaje się abstrakcyjnej ocenie interpretacyjnej i musi być odnoszony do okoliczności konkretnej sprawy. Tymczasem istotne zagadnienie prawne powinno mieć charakter ogólny i abstrakcyjny, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 czerwca 2012 r., I UK 113/12, LEX nr 1675224).

Na koniec stwierdzić należy, że strona pozwana, wnosząc o odrzucenie skargi kasacyjnej, nie wskazała żadnych argumentów, które uzasadniałyby to

stanowisko. Powoływanie się na to, że w sprawie nie występuje wskazywane w skardze istotne zagadnienie prawne, nie uzasadnia wniosku o odrzucenie skargi kasacyjnej. Niewystępowanie którejkolwiek okoliczności wskazanej w art. 398⁹ § 1 k.p.c. stanowi podstawę do odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Mając powyższe na uwadze, należy stwierdzić, że w sprawie nie występuje powołana przez skarżącego przesłanka przedsądu, wobec czego Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego stosownie do art. 108 § 1 i art. 98 § 1 k.p.c. w związku art. 398²¹ k.p.c. w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 w związku z § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1935).

l.n

[a.ł]